

JETTY HAGE

Er is een weg terug

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Een warme wind waait door het open raam de stadsgeluiden de kamer van Joyce in. Eigenlijk moet ze het raam dicht laten vanwege de airco, maar daar heeft ze een hekel aan en daarom zet ze die op haar kamer altijd uit. In de rest van het huis is het nu heerlijk koel, wat zonder airco nooit zou lukken met de brandende zon op het dak.

Ze wonen in het penthouse op vijf hoog en zien zodoende het verkeer alleen vanaf het balkon.

Joyce hoort het geluid op de achtergrond, maar let er niet op. Ze is eraan gewend. Het zou pas opvallen als het er niet was. Heel de dag rijdt het verkeer op zo'n zes meter afstand voor hun flat langs. De radio die altijd aanstaat op haar favoriete zender overstemt het buitengeluid. Joyce zit voor haar spiegel die tegenover het raam boven een wit bureau-tje hangt. Ze bekijkt haar uiterlijk deze keer met een goedkeurende blik. Een hele tijd ver-

meed ze zo veel mogelijk haar spiegelbeeld, want dat gaf haar een raar gevoel zodat ze haar ogen snel afwendde.

‘Ik heb geen heimwee,’ mompelt ze.

Hier heb ik het al bijna vijftien jaar naar mijn zin. Vanaf de eerste dag heb ik vriendinnen genoeg. De vijf jaren daarvoor waren anders, heel anders. Al was ik toen nog maar heel jong, dat weet ik in ieder geval nog wel.

In het winkelcentrum beneden is altijd wel iets nieuws te bekijken.

Met tennissen gaat het prima, beter dan Stefan, die doet het omdat heel de familie het doet. En nu die fantastische secretaresseopleiding, echt gaaf.

Een lach krult de hoeken van haar iets te grote mond omhoog als ze weer in de spiegel kijkt.

Er is eigenlijk niets onherstelbaars gebeurd... Alleen heeft haar anders gitzwarte kapsel nu een roodbruine gloed met rode streepjes erin verwerkt en door de gekleurde lenzen kijken nu een paar lichtbruine ogen haar aan.

‘Echt gaaf,’ fluistert ze, terwijl ze haar vingers door het lange haar haalt.

Zo is er geen reden meer voor dat nare ge-

voel. Alleen aan die neus is niets te doen zonder dokter dus daar wacht ik toch nog maar even mee. Dat het Stefan nog nooit opgevallen is... Hij is toch ook geen klein kind meer. Hij is pas zeventien en dan merk je toch alles op?

Of zou hij hetzelfde ervaren als hij in de spiegel kijkt, maar laat hij het niet merken? Vandaag is hij met pa mee; die rijdt elke woensdag zelf met een van z'n verhuiswagens. Om het niet af te leren, zoals hij zelf altijd lachend opmerkt. Zij mocht vroeger ook vaak mee, maar die plaats is door Stefan ingenomen.

In de zomervakantie mag Nick, hun jongere broertje van twaalf mee. Fleur met haar tien jaren mag als uitzondering wel eens op zaterdag mee voor een klein ritje. Zelf is ze, vanaf het derde jaar op de havo, naar een kantoorstoel van pa's verhuisbedrijf boven de loods, op het industrieterrein, verhuisd.

Verhuisd, dat klinkt dubbel, bedenkt ze met een glimlach naar haar spiegelbeeld.

Nu moest ze voor een stageplaats ergens anders solliciteren, dat is beter volgens hem. En dat is ook zo, dan zie je hoe het bij een ander gaat.

Ze heeft het hier prima. Kleding koopt ze

van haar maandelijksse toelage die ze daarvoor van pa krijgt. Genoeg om zich elk seizoen in het nieuw te steken.

Vandaag is ze – nadat ze een maand geen enkel kledingstuk heeft gekocht, wat erg moeilijk was – naar de kapper geweest en voor lenzen naar de opticien. Maar sinds gisteravond kijkt ze een beetje anders naar haar perfect ingerichte ruime kamer, want... nadat de andere drie naar hun kamer waren gestuurd door pa, heeft ze een gesprek met ma en pa gehad. Ze moet zich maar eens in laten schrijven voor een eigen appartement, want ze hoopt dit jaar haar opleiding af te ronden en dan wordt het tijd om op eigen benen te gaan staan. Als ze 21 is moet ze zelfstandig zijn en dat leert ze hier niet. Hier wordt alles voor haar gedaan. Mams zorgt voor het eten en dat de kleding gewassen en gestreken in de kast terug komt. De hulp maakt de kamer schoon, dus... pa heeft gelijk. Aan één kant trekt het haar wel aan. Een paar vriendinnen zijn al op kamers, maar die hadden het thuis niet zo makkelijk. Hier kan ze gaan en staan waar ze wil als ze de paar huisregels maar in de gaten houdt. Dat is niet moeilijk, in zekere zin mag alles wat ze leuk vindt. Ze moet al-

leen netjes gekleed gaan en een paar keer per week mee naar tennis. En dat vindt ze fijn. Op zondagmorgen mee naar de kerk, daarna een uitgebreide koffietafel met het hele gezin. Pa Jos Goedhardt, ma Sandra, Stefan, Nick, Fleurkje en ik. Dan hebben ze eens een keer tijd voor elkaar, wat in de week eigenlijk nooit gebeurt. Pa wil altijd weten hoe het met de lessen gaat en spoort haar aan om later een goed betaalde baan te zoeken. Aan ma vraagt hij altijd of de afgelopen week alles weer gelukt is, waarop ze meestal bevestigend knikt en lacht. Joyce' starende blik wordt helder als ze zich weer bewust wordt van haar spiegelbeeld.

‘Zo kan ik volgende week goed voor de dag komen,’ fluistert ze. ‘Even kijken of ik nog iets nieuws nodig heb, anders doe ik dat nu nog even. Als ik eenmaal aan het werk ben, komt er niet zoveel meer van om op m'n gemak te gaan winkelen en over twee weken ga ik alweer naar ons vakantieadres.’

Ongeveer op ditzelfde tijdstip zit Stefan in de cabine van de verhuishwagen op de terugweg vanaf het vliegveld, en steekt samen met pa een filtersigaret op. Dat is toch niet zo slecht

als zware shag volgens pa's verontschuldiging tegenover niet-rokers.

'Ziezo, Steef, die klus is opgehaald. Nu nog voor vanavond afleveren.' Gelijk kijkt hij naar de dashboardklok en knikt. 'Moet lukken. Zeker met ons drieën.' Als pa rijdt gaat hij nooit alleen op pad. Er is dan altijd een tweede wagen bij die meestal wordt bestuurd door Frans. Zodoende is er geen bijrijder nodig, behalve Stefan, maar dat is alleen als hij vrij van school is. Er moet dus voldoende vracht zijn anders is de reis te duur voor twee man. Maar pa regelt dat op de andere dagen als hij op zijn kantoor zit. Halverwege de reis stoppen ze altijd op een ruime parkeerplaats met een gelegenheid waar je iets kunt eten en van het toilet gebruikmaken. Van welke luchthaven ze ook komen en welke richting ze daarna op moeten en hoe vol de parkeerplaatsen ook zijn, zij hebben altijd plaats. Ook deze keer is het net of er plaats voor hen gemaakt wordt. Als zij aan komen rijden, rijden er net twee personenwagens weg die eigenlijk op de parkeerstrook van de vrachtwagens stonden, zodat ze met een baan ertussen kunnen gaan staan. In het tussengelegen vak staat een witte VW Golf met geblindeerde ramen onhandig

geparkeerd zodat er geen auto achter kan, terwijl er voor hem genoeg ruimte is om door te schuiven.

‘Die staat lekker,’ merkt Stefan op.

‘Maak je niet druk, joh, misschien is de voorste net weggegaan en is de chauffeur even naar binnen,’ reageert pa verontschuldigend over de eigenaardige parkeerstijl. ‘Ga jij maar vast met Frans naar binnen en bestel een koffie voor me en een saucijzenbroodje. Ik kom zo.’ Stefan springt meteen uit de cabine op het warme asfalt. In de wagen is de temperatuur door de airco lekkerder dan buiten. De hitte slaat je tegemoet, zodat Stefan snel langs de voorkant naar de andere wagen loopt en samen met Frans verdergaat.

Waarom doet pa altijd langer over het afsluiten dan Frans? vraagt Stefan zich ondertussen af, terwijl hij dit ritueel eigenlijk gewend is. Hij heeft het hem ook wel eens gevraagd als ze weer in de wagen zaten, maar toen kreeg hij een antwoord waar hij niet omheen kon. ‘Ik moet naar kantoor bellen, dat gaat toch niet tijdens het rijden? Ik houd mijn aandacht liever bij de weg. En, ik meld me altijd bij je moeder zodat ze weet waar we zijn en zeg meteen dat alles goed met je is.’ Dus

vroeg hij het niet meer omdat het een redelijk antwoord was, maar toch...

‘En Steef, ben je nog van gedachten veranderd?’ hoort hij Frans opeens vragen terwijl ze naar de tankshop lopen.

‘Met wat?’

‘Je opleiding.’

‘Nee.’

‘Zal je pa niet blij mee zijn.’

‘Nee, maar het gaat toch niet door... al wil ik het,’ laat hij er met een zucht op volgen.

‘Dit is toch een prachtig bedrijf, man. Jij kunt er alle kanten mee op. Ik heb het er tenminste goed naar mijn zin, al is het meestal aanpoten. Het is een vrij leven en onder de mensen,’ probeert Frans hem te overtuigen. ‘Binnen en zonder aanspraak zou voor mij tenminste niets zijn.’

‘Net of jij de hele dag aanspraak hebt. Als ik kan gaan doen wat ik wil, zal ik later ook mensen nodig hebben die m’n spullen kopen, anders zal ik snel een bijbaantje moeten nemen.’

‘In de verhuizingen misschien?’ lacht Frans en Stefan lacht mee.

‘Ik zal eerst mijn diploma moeten halen van deze school,’ zegt Stefan nog voor ze de

shop binnenstappen.

‘Doe nu maar wat je vader zegt, hij meent het goed met je. Dan neem je er een hobby bij.’

‘Daar heb je nogal veel tijd voor bij ons.’

‘Als ik jou was zou ik eerst goed gebruikmaken van je vakantie,’ stapt Frans over op een ander onderwerp.

‘Ben ik van plan.’

‘Wie weet vind je een prinses.’

‘Laat het maar geen echte zijn, want die hebben altijd bewaking bij zich.’

‘Gelijk heb je, geen gedoe als ze even uit het zicht is.’

Ze bestellen ieder een broodje met eentje extra en halen een bekertje koffie. Als ze net bij een tafeltje staan, stapt pa binnen.

‘Je hebt de groeten van je moeder,’ zegt hij, terwijl hij achter Stefan omloopt.

‘Alles oké, Jos?’ vraagt Frans.

‘Prima in orde, Frans,’ antwoordt hij met een knipoog.

De grote staande klok in de hal bim-bamt net negen keer als pa en Stefan binnenstappen.

‘Hallo, mannen,’ verwelkomt ma hen. ‘Kom gauw verder. Neem vast een glas bier, dan zet